

Hoa Mẫu Đơn

Contents

Hoa Mẫu Đơn	1
1. Chương 1: Cố Vân Thanh	2
2. Chương 2: Gặp Mặt	2
3. Chương 3: Hay Là Con Dọn Qua Đây Ở ?	3
4. Chương 4: Chung Phòng	5
5. Chương 5: Quan Hệ Chính Thức Xác Định !	6
6. Chương 6: Trồng Hoa	7
7. Chương 7: Ở Nhà Sinh Con Cho Anh	8
8. Chương 8: Trẻ Thì Sinh Thật Nhiều Con	9
9. Chương 9: Lần Đầu Tiên (1)	10
10. Chương 10: Lần Đầu Tiên (2)	12
11. Chương 11: Đăng Ký Kết Hôn	13
12. Chương 12: Nơi Đó... Có Đau Không ? (h)	14
13. Chương 13: Áo Ngủ Tình Thú (1)	16
14. Chương 14: Áo Ngủ Tình Thú (2)	17
15. Chương 15: Ra Trường	18
16. Chương 16: Phu Nhân	20
17. Chương 17: Lâm Văn Huyền (end)	20

Hoa Mẫu Đơn

Giới thiệu

Thể loại nhẹ nhàng: Không tiểu tam - Không biến cố - Sủng - Siêu sủng. .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-mau-don>

1. Chương 1: Cổ Vân Thanh

Cổ Vân Thanh đang nằm trên chiếc giường lớn, chuông báo thức bỗng reo. Cổ Vân Thanh lơ mơ tỉnh giấc chạy vào phòng tắm. Trong gương phòng tắm, cô gái có thể xem là tuyệt thế giai nhân đang đánh răng, sau khi làm vệ sinh cá nhân, mặc quần áo chỉnh tề. Cổ Vân Thanh khóa cửa nhà đi đến trường đại học.

Tại trường đại học, không khí sôi nổi đông vui, hôm nay là ngày khai trường nhận lớp, Cổ Vân Thanh đứng trước cổng trường. Hôm nay cô làm tân sinh viên, năm đầu tiên học ở trường không biết như thế nào. Cổ Vân Thanh nhanh chóng bước vào trường, rảo bước quanh sân, tất cả ánh mắt dồn về phía Cổ Vân Thanh, cô gái xinh đẹp tràn đầy nhựa sống.

Hơn mười lăm phút sau đó, cô đi đến lớp học. Giảng viên điểm tên từng người.

- Cổ Vân Thanh.

- Có !

Cổ Vân Thanh cất giọng, giọng nói của cô rất hay. Cả phòng ồ lên, thì ra cô gái xinh đẹp lúc sáng tên Cổ Vân Thanh, người đẹp, tên cũng đẹp.

Kết thúc buổi sáng. Cổ Vân Thanh về nhà. Nhà của cô ở một khu chung cư cao cấp, nhà khá rộng, nhưng chỉ có cô ở. Vì cha mẹ sớm qua đời, lại không có anh em, họ hàng ruồng bỏ vì nghĩ cô không có tiền, nhưng ít ai biết được, cha mẹ cô khi mất để lại cho cô một khối tài sản cho dù có tiêu tiền như nước cũng sống cả đời không hết.

Cô nhớ ra cô vẫn chưa ăn sáng, nhanh chóng đi đến một quán ăn gần trường đại học, quán ăn tương đối lớn, nhưng giá cả trên trời chỉ dành cho con nhà có điều kiện, từ trước đến nay cô nào có quan tâm, tùy tiện bước vào kêu ra vài món ăn sáng kiêm ăn trưa.

Sau khi ăn xong, Cổ Vân Thanh sải bước về nhà, trên đường đi cô ngắm cảnh thành phố...

Trong lòng nghĩ, trường đại học không tệ, chỉ có điều đám nữ sinh kia tô son chét phấn giống yêu tinh, mà đám nam sinh nhìn cô với đôi mắt như lần đầu tiên gặp gái.

Nghỉ ngơi ở nhà. Ngày hôm sau bắt đầu học chính thức. Hôm nay giảng viên nói sẽ bắt cặp cùng nhau học tập, kết quả là cô được sắp xếp thành một cặp với một sư huynh năm ba, không biết anh ta tướng mạo tính cách thế nào, cô tuyệt đối không thích đàn ông tính tình ẻo lả. Cô nghe nói lúc được sắp thành một cặp với vị sư huynh kia, các nữ sinh cùng trường vô cùng ghen tỵ, có lẽ vị sư huynh đó có vài tính tốt gì đó hay đẹp trai phong độ...

Thôi thì đừng suy nghĩ nữa. Hôm sau gặp rồi... Cổ Vân Thanh chỉ biết vị sư huynh này rất tài giỏi chứ không biết gì thêm. Cả đêm cô trằn trọc, không biết vị sư huynh ngày mai gặp tính cách thế nào, chỉ mong là người dễ tính...

2. Chương 2: Gặp Mặt

Hôm nay cô thức tương đối sớm, cứ lo nghĩ trong lòng, vị sư huynh kia rốt cục thế nào lại làm cho nữ sinh trong trường ghen tỵ với cô.

Mà bên này, Lâm Tuấn Kỳ đang sắp xếp tập sách vào cặp, mẹ anh - Lý Nguyệt Nguyệt bước vào phòng.

- Mẹ nghe nói con được xếp chung một nhóm hai người với một con bé.

- Thì sao hả mẹ ?

Trong mắt anh, phụ nữ cũng chỉ là loài động vật ngu xuẩn, anh đã gặp bao nhiêu người, chỉ vì gia thế nhà anh mà không ngừng bám theo anh, bọn nữ sinh ở trường cũng vậy...

- Mẹ nghe nói con bé đó là tuyệt thế mỹ nhân. Bằng cách nào mẹ không cần biết, trưa nay phải mang con bé về dùng cơm.

- Không.

- Mẹ nuôi con hai mươi năm, con lại không nghe lời mẹ, tốt lắm, mẹ chết cho con vừa lòng.

- Được rồi. Con sẽ cố gắng.

Thấy Lý Nguyệt Nguyệt mếu máo, Lâm Tuấn Kỳ đau đầu bắt buộc phải đồng ý, Lý Nguyệt Nguyệt đạt được mục đích thì nhanh chóng chạy về phòng.

Hơn ba mươi phút sau đó Cố Vân Thanh và Lâm Tuấn Kỳ có mặt tại trường đại học. Họ đứng trong một đám đông, hiệu trưởng trường trên sân khấu nói trong micro truyền xuống.

- Bắt cặp để học tập, là chọn hai người có trình độ khá giỏi được xem là ngang nhau. Chủ yếu để các em học tập tốt hơn. Bây giờ tôi công bố cặp sinh viên giỏi nhất tôi đã chọn...

Hiệu trưởng nói tới đó, cả trường không ngừng bàn tán.

- Lâm Tuấn Kỳ và Cố Vân Thanh. Mời hai em lên đây.

Anh và cô bước lên sân khấu, trai tài gái sắc, không còn gì để nói.

- Lâm Tuấn Kỳ với thành tích đứng đầu trường trung học, sau đó ba năm liền đứng đầu trường của chúng ta. Cố Vân Thanh đứng đầu trường trung học, thông thạo năm thứ tiếng...

- Thầy nói ít một chút.

Cố Vân Thanh bực dọc nhìn thầy hiệu trưởng làm ông ta có hơi đơ ra, Lâm Tuấn Kỳ nhìn cô, quả thật là một tuyệt thế mỹ nhân, nhưng nhìn qua cô ấy rất mạnh mẽ, đúng là mẫu người anh thích.

- Tất cả giải tán.

Cô cầm lấy micro của hiệu trưởng, hô hoán với đám sinh viên bên dưới làm anh thích thú, thì ra cô bé này không thích đám đông, giống anh, anh thích...

Mà lúc này cô mới để ý đến vị sư huynh kia, mắt điều hâu, hai hàng lông mày kiên nghị, mũi thẳng tắp và cao, môi rất đẹp, nói chung là một mỹ nam, nhưng anh có vẻ khá lạnh lùng, từ trước đến nay cô không thích người quá trầm mặc, cô sải chân định bước ra ngoài trường.

- Em muốn đi đâu ?

Anh kéo cánh tay cô, vì lực ở tay anh quá mạnh nên cô bị đau, vội vàng xoay người lại hất tay anh ra.

- Đi về.

- Tôi chưa kêu em về.

- Không có gì làm thì đi về !

- Mẹ tôi muốn gặp em, theo tôi về.

Không để cô nói tiếp, anh ôm cô ra về. Anh nhìn trúng Cố Vân Thanh, mang cô về để mẹ anh điều tra cô một chút cũng tốt, một công đôi việc.

3. Chương 3: Hay Là Con Dọn Qua Đây Ở ?

Cô vùng vẫy thoát khỏi anh, nhưng anh nhất quyết ôm cô, về đến nhà anh, mẹ anh tươi cười bước ra, cha anh đứng trong phòng khách chờ.

Cô thấy mẹ anh, vội vàng đập tay vào ngực anh ra hiệu thả cô xuống. Mẹ anh cười nhìn cô, quả nhiên tuyệt thế mỹ nhân, không ai sánh bằng.

- Chào con.

- Chào bác.

Cô mỉm cười với mẹ anh, anh thấy cô cười như được xoa dịu, lòng vui lên. Mẹ anh nhìn anh quát.

- Còn không mau đưa con bé vào nhà. Đứng đây tắm nắng à ?

- Có trăng quên đèn.

Anh khẽ nói, nhưng đều bị cô nghe thấy. Anh đưa cô vào trong nhà ngồi xuống bàn ăn. Mẹ của anh đã sớm chuẩn bị nhiều món ăn ngon để tiếp đón cô. Lúc ăn mẹ anh rối rít, gấp thức ăn cho cô, cha anh ngồi một bên khá ghen tỵ, anh nhìn cô vẻ thán phục, không ngờ cô được sự quan tâm của mẹ anh như vậy.

- À. Con tên gì ?

- Con tên Cố Vân Thanh.

- Tên rất hay. Nhà con ở đâu ?

- Con sống ở chung cư Lâm thị ạ...

Bà cười, thì ra là sống ở chung cư do tập đoàn Lâm thị của chồng bà làm chủ. Nhưng chung cư đó cho thuê nhà, phải ở nhà thuê sao ?

- Vân Thanh. Cha mẹ con làm nghề gì ?

- Cha mẹ con mất lâu rồi ạ.

Cô lễ phép nói, anh kinh ngạc nhìn cô, cô bé đầy nhựa sống không ngờ đã thiếu tình thương cha mẹ từ sớm, anh muốn bảo vệ cô...

- Ta xin lỗi. Ta không nên hỏi con như vậy.

- Không sao đâu bác gái.

Cô mỉm cười với mẹ anh. Cha anh lên tiếng.

- Vậy còn họ hàng của con, ai là người giám hộ ?

- Khi cha mẹ con mất, cả họ hàng hai bên nghĩ con không có tiền, mang về nuôi chỉ thêm gánh nặng, họ vứt bỏ con...

Nói ra những chuyện này, cô chùng lòng xuống. Mẹ anh rất thương cô, từ nhỏ phải chịu như vậy. Anh đau lòng, dám người kia dám đối xử với bảo bối của anh như vậy.

Cha anh lắc đầu thở dài, ước gì ông gặp cô sớm, để ông mang cô về cho vợ ông chăm sóc, dù sao bà cũng rất thích con gái. Nhưng ông nhận thấy con trai ông rất thích con bé này.

- Hay là con dọn qua đây ở ? Tuấn Kỳ sẽ dễ chăm sóc con hơn.

Ông nhẹ nhàng nói, cô suy nghĩ chốc lát. Bên kia mẹ anh đã thao thao bất tuyệt.

- Đúng đó đúng đó. Con nên dọn đến đây ở, dù sao nhà ta rất rộng, cứ đến đây, ta và Tuấn Kỳ dễ chăm sóc con hơn.

- Con thấy như vậy không tiện cho lắm...

- Không có gì là không tiện. Một là em dọn đến đây, hai là tôi cho người cắt hợp đồng thuê nhà của em ở chung cư Lâm thị. Em thấy thế nào ?

Anh lên giọng uy hiếp cô. Anh làm sao để cô bên ngoài một mình ?

Từ đầu cô không nghĩ đến. Anh họ Lâm, cha của anh lại hay xuất hiện trên truyền hình, ông là chủ tịch Lâm thị...

- Vậy con làm phiền hai bác.

Cô mỉm cười nhìn cha mẹ anh. Anh bên cạnh yên lòng thở phào nhẹ nhõm.

- Lát nữa tôi sai người đến dọn đồ của em qua đây.
- Cảm ơn.

4. Chương 4: Chung Phòng

Hơn ba tiếng sau đó người làm của Lâm gia đến nhà cô di chuyển tất cả đồ đạc sang nhà anh. Cô nhìn đồng hành lý ở phòng khách thờ dài, quần áo của cô rất nhiều, dọn dẹp cũng mất nhiều thời gian, đúng là mệt chết cô rồi...

- Con ở cùng với Tuấn Kỳ.

Cha anh lên tiếng nhìn cô. Ông đang muốn nhốt cô và anh một chỗ, dễ dàng tìm hiểu nhau.

- Bác trai. Con thấy như vậy không tiện...

- Ở đây chỉ có phòng Tuấn Kỳ là rộng nhất, giường cũng rất to, con cứ ở đó, cũng tiện cho hai đứa trao đổi việc học tập.

Cô nghĩ cũng đúng. Thôi thì cứ ở phòng anh, giường rộng thì chia ra mà ngủ...

Cô định xách hành lý lên phòng. Anh đã ngăn cô lại sau đó cho người làm mang lên sắp xếp tất cả. Anh thấy lạ, cô là con gái, quần áo nhiều anh không nói, nhưng mỹ phẩm thì chỉ có kem chống nắng và một cây son dưỡng, thì ra cô không thích chưng diện.

Anh mỉm cười nhìn tủ quần áo của anh bây giờ đã có thêm quần áo phụ nữ, không chừng sau này thêm quần áo trẻ con...

Bất giác anh lại cười, chưa theo đuổi người ta đã muốn người ta sinh con để cái cho mình, thật tham lam.

Cô rón rén từ phòng tắm bước ra, trên người mặc độc bộ áo ngủ vô cùng quyến rũ, anh nhìn cô, nhìn vào đôi núm trắng như tuyết, cũng rất to, nếu như nằm trong tay anh...

Cô thấy anh nhìn cô, lại nhìn say đắm như vậy hơi khó hiểu. Nhảy lên giường đắp chăn lại.

Anh vào phòng tắm, hơn bốn mươi lăm phút sau mới bước ra, nếu không nhanh tóm gọn cô, cả đời anh phải sống bằng tay phải.

Anh nhìn cô nằm trên giường đã sớm ngủ, kéo cô vào lồng ngực rắn chắc ôm chặt cô, cô đang lạnh bỗng nhận được hơi ấm, rúc vào lòng anh như con mèo nhỏ, anh mỉm cười hôn lên đỉnh đầu cô, bà xã, nếu không theo đuổi được em thì thật hoang phí đời này của anh.

Sáng sớm hôm sau cô tỉnh giấc, đập vào mắt cô là lồng ngực rắn chắc màu đồng vô cùng đẹp, cô không hoảng hốt cũng chẳng kinh sợ, dù sao anh cũng không làm gì cô, chỉ đơn giản là ôm cô ngủ, nhưng cảm giác này cũng không tệ, vô cùng an toàn và ấm áp...

Anh đã dậy từ rất sớm nhưng vẫn ôm cô, sớm nhận biết cô đã tỉnh dậy nhưng không thấy động tĩnh gì nên anh cũng vui vẻ, bỗng cô vòng tay qua người anh, hít lấy hít để hương đàn ông trên người Lâm Tuấn Kỳ.

- Dễ chịu thật...
- Thật không ?

Cô khẽ nói, anh nghe được câu nói của cô lòng vui lên, ôm cô càng chặt. Cô thoải mái gật đầu, chính là rất dễ chịu.

- Từ trước đến nay chưa ai cho em cảm giác an toàn đến như vậy. Em nghĩ trên đời này sẽ không có ai mang đến cảm giác này cho em. Sư huynh, cảm ơn anh.

- Sau này sẽ không để em bị ai ức hiếp. Vân Thanh, tuyệt đối không được rời khỏi tầm mắt tôi !

- Được.

Cô thỏa hiệp với anh, cùng nhau thức dậy chuẩn bị đi đến trường học. Cả trường dồn ánh mắt vào anh và cô, đúng là đẹp đôi...

5. Chương 5: Quan Hệ Chính Thức Xác Định !

Tại phòng học, cô ngồi cạnh anh xem bài tập. Buổi học diễn ra rất thuận lợi, anh đưa cô đi ăn.

Anh cầm phần tóc phía sau cho cô dễ ăn hơn, sau đó đưa cô về nhà. Lý Nguyệt Nguyệt nhìn thấy cô liền rối rít.

- Con gái. Hôm nay đi học có vui không ?

- Rất vui ạ. Bác gái, bác có rảnh không ?

- Em chỉ được phép ở trong phòng cùng tôi, không cho ra ngoài.

Anh lườm cô một cái sau đó đi lên phòng.

- Bác gái. Chúng ta nói chuyện qua tin nhắn nhé. Anh ấy không cho con ra ngoài.

- Được được.

Lý Nguyệt Nguyệt nhìn cô theo sau anh bước lên phòng trong lòng vui vẻ, thì ra trước nay con trai bà không quan tâm đến phụ nữ là do Vân Thanh chưa đến, chứ không phải như bà suy diễn.

Cô bước lên phòng, anh từ phòng tắm bước ra, đã sớm thay một bộ đồ thoải mái hơn rồi, cả hai bước lên giường.

Cô nằm một góc, anh nằm một góc, anh đọc sách còn cô không ngừng ấn bàn phím điện thoại. Từng tin nhắn đến và đi.

- Bác gái. Tuấn Kỳ thích ăn món gì, không thích gì. Thói quen khi ngủ của anh ấy, anh ấy sợ cái gì nhất ?

Hơn năm phút sau đó một tin nhắn từ Lý Nguyệt Nguyệt gửi đến.

- Tuấn Kỳ thích ăn gà Kung Pao, tôm hấp bia và còn nhiều món hôm khác bác sẽ kể, nó không thích ăn gừng, không thích ăn đậu... À còn thói quen khi ngủ của nó là phải có vật để ôm, nó không sợ gì cả, chỉ ghét phụ nữ tô son chét phấn, ghét đám đông...

- Cảm ơn bác gái.

Cô vui vẻ mỉm cười. Xem như đã tìm hiểu được đôi chút. Anh từ bên kia nhích qua nằm cạnh cô, cướp lấy điện thoại đọc từng tin nhắn.

- Muốn tìm hiểu thì phải hỏi chính người đó, em hỏi mẹ tôi làm gì ?

- À... à... Em ngại hỏi anh nên hỏi bác gái...

- Mẹ tôi nói có phần sai. Thói quen khi ngủ của tôi là ôm em, tôi không thích ôm cái khác...

- Vậy ?

- Từ nay về sau em là người của tôi !

- Có được xem là tỏ tình không ?

- Chính là tỏ tình em. Vân Thanh, làm bạn gái của tôi ? Được không ?

Thật lòng cô cũng rất thích anh, tuy thời gian gặp anh chưa lâu, nhưng cô rất có thiện cảm với anh, vì đơn giản vòng tay của anh rất an toàn...

- Được...

- Quan hệ chính thức xác định !

Anh đáp xuống môi cô cướp hết mật ngọt, tay rà soát khắp cơ thể cô, anh xoa bóp phần nhô ra nơi ngực cô. Cô cảm thấy đau, đẩy tay anh ra sau đó đắp chăn phủ kín đầu.

Anh mỉm cười, tiến triển nhanh như vậy, vừa mới tỏ tình xong đã đè người ta ra hôn còn bóp người ta. Đúng là tham lam.

6. Chương 6: Trồng Hoa

Cô nằm trong chăn đỏ mặt. Đáng ghét, ngực là nơi nhạy cảm nhất của cô, vậy mà anh cứ nhiên xoa bóp như vậy.

Không lâu sau anh kéo cô ra ngoài, ôm cô vào lòng hôn lên má cô.

- Vân Thanh. Không có gì phải ngại...

- Anh chạm vào nơi em nhạy cảm nhất..

- Là nơi này sao ?

Anh luồn tay vào áo cô, nắm lấy một bên tuyết nhũ trong tay xoa nắn, cô mềm nhũn trong người anh, không lâu sau cô sắp chịu không nổi nên bắt lấy tay anh.

- Tuấn Kỳ. Đừng phá.

- Được.

- Em muốn trồng hoa.

- Ngày mai sẽ dắt em ra vườn trồng.

Bàn tay vẫn còn nằm ở trong áo cô khẽ xoa. Anh đã sớm cứng ngắt rồi, đây là lần đầu tiên anh trở dậy trước một người phụ nữ...

Cô đương nhiên biết người này đã động dục, cũng chỉ biết im lặng mặc cho anh xoa bóp nơi nhạy cảm kia. Cô biết tính anh, anh sẽ không làm điều gì quá đáng, vì anh sợ cô chạy mất...

- Vân Thanh.

- Dạ ?

- Gả cho anh. Để anh chăm sóc em...

- Chúng ta chỉ vừa hẹn hò, em muốn có nhiều thời gian để anh xác định tình cảm...

- Em có yêu anh không ?

Cô im lặng không nói gì. Anh khẽ bóp mạnh ngực cô, cô giật nảy mình.

- Có.

- Yêu thì tốt rồi.

Anh rút tay khỏi áo cô, sau đó vòng tay ôm cô, anh áp mặt vào hõm vai cô hít thở mùi hương của cô. Mà bên này Cố Vân Thanh đã sớm đỏ mặt, vòng tay qua ôm lấy tấm lưng anh...

Cố Vân Thanh biết Lâm Tuấn Kỳ muốn gì, cô cũng muốn đáp ứng cho anh, nhưng bây giờ tình cảm của anh vẫn chưa xác định...

Hai người ôm nhau một chút sau đó đi vào giấc ngủ. Đêm nay anh ngủ rất ngon, vì cuối cùng cũng nhận được tình cảm của ai kia.

Sáng hôm sau tỉnh giấc, vẫn như mọi khi anh và cô đến trường, nhưng hôm nay là nắm tay nhau cùng đến. Lý Nguyệt Nguyệt trông thấy đôi trẻ nắm tay lòng vui khôn siết, không biết bao lâu mới có cháu nội...

Anh nắm tay cô vào trường, mọi ánh mắt dồn về phía anh và cô, trông họ rất đẹp đôi, trên đường đi anh và cô không ngừng trò chuyện.

- Vân Thanh, em muốn trồng hoa gì ?

- Em muốn trồng hoa mẫu đơn.

- Lát nữa anh cho người mang hạt giống đến, chúng ta cùng trồng.

- Được.

Cô tươi cười với anh, anh cũng cười ảm áp nhìn cô, những nữ sinh ngoài kia tức giận, cố gắng bao năm vẫn không được một cái liếc mắt của Lâm Tuấn Kỳ, bây giờ chỉ là một Cố Vân Thanh mà khiến anh yêu chiều sủng nịnh...

Buổi học kết thúc thuận lợi như bao ngày, anh đưa cô về nhà sau đó cho người mang hạt giống đến, cùng nhau trồng hoa.

Cô ngồi cạnh anh, anh xới đất còn cô thì gieo mầm, ít lâu sau đó anh đắp đất lại để cô tưới cây...

7. Chương 7: Ở Nhà Sinh Con Cho Anh

Từng ngày vẫn cứ trôi. Cố Vân Thanh và Lâm Tuấn Kỳ ngày càng yêu thương nhau hơn, anh cưng chiều cô ai mà chẳng biết. Sang năm học mới, cô bây giờ đã là sinh viên năm hai, anh là sinh viên năm cuối. Hôm nay sân trường đông vui nhộn nhịp chào đón tân sinh viên. Đám nữ sinh mới vào nhìn anh không rời mắt, tất nhiên họ biết thân phận của anh là gì và tính tình anh thế nào...

Trong đám tân sinh viên, có một nhóm ba người nữ gồm Châu Mỹ Na, Bạch Ngọc Lộ và Vân Hân Nhi. Trong đó, Bạch Ngọc Lộ là con gái của tập đoàn Bạch thị, rất có tình cảm với anh, cũng muốn cậy thế lực nhà anh để Bạch thị phát triển.

Được biết tin Lâm Tuấn Kỳ vô cùng yêu thương Cố Vân Thanh, Bạch Ngọc Lộ đem lòng ghen ghét. Hôm nay ý muốn cho Cố Vân Thanh một bài học. Kéo theo Châu Mỹ Na và Vân Hân Nhi đi tìm Cố Vân Thanh.

Anh đi vào phòng hiệu trưởng bàn một chút việc, cô đứng trên ban công vắng vẻ không có một bóng người chờ anh. Cả ba người từ bên dưới tiến lên ban công nơi cô đứng lại bắt chuyện với cô.

- Một con dân đen rẻ tiền có thể được anh Tuấn Kỳ để ý sao ?

Bạch Ngọc Lộ châm chọc, cô chẳng nói gì, Châu Mỹ Na và Vân Hân Nhi họa theo.

- Phải đó. Lộ à, cô ta chỉ là công cụ làm ấm giường của anh Tuấn Kỳ thôi, để ý làm gì ?

- Lộ à, một con điểm chạy theo anh Tuấn Kỳ chỉ để sống giàu sang như cô ta chúng ta không nên phí thời gian.

- Vậy thì các người đến đây làm gì ? Bạch tiểu thư, tôi được biết cha cô là một người rất có học thức, không ngờ lại dạy ra đứa con gái như cô. Thật không có tiền đồ, mất mặt tổ tiên...

Cố Vân Thanh bình thản đáp trả, những sự việc thế này một năm qua cô gặp nhiều lần rồi, cũng muốn chia tay, nhưng cô đã quá yêu anh, không thể buông tay...

- Cô dám nói cha tôi !

Bạch Ngọc Lộ giờ tay tát cô, cô nhanh chóng bắt tay Bạch Ngọc Lộ lại tát cô ta một cái sau đó bỏ đi.

Cô đi đến cầu thang. Châu Mỹ Na đi đến đẩy cô xuống, cô ngã xuống cầu thang, cảm giác vô cùng đau đớn.

- Vân Thanh.

Anh ở đâu ra, đi đến bế cô lên, nhìn từng người có mặt ở đó, Bạch Ngọc Lộ rùng mình, để anh thấy được chẳng phải khó sống lắm sao ? Lần này nguy to rồi...

Anh bế cô vào phòng y tế, nhân viên y tế nói cô chỉ bị trật chân và trầy xước nhẹ nhưng anh rất đau lòng.

Cô nằm trên giường bệnh ở phòng nghỉ, anh bước đến ngồi xuống cạnh cô.

- Lúc nãy anh không cho phép em lên ban công, tại sao lại cứng đầu như vậy ? Có biết anh lo lắng lắm không hả ?

- Em xin lỗi.

- Nhanh chóng khỏi sau đó kết hôn, không cho phép em đi học nữa.

- Em muốn đi học.

- Nhưng anh không muốn em đi học rồi những chuyện tương tự như vậy xảy ra. Em phải biết là sức khỏe em rất yếu ớt. Ở nhà sinh con cho anh, không được cãi !

- Được rồi.

Cô rũ mắt xuống. Không lâu sau đó anh lại bế cô về nhà. Lý Nguyệt Nguyệt thấy cô bị thương thì rất lo lắng, lại thấy vẻ mặt tức giận của con trai lại lo lắng hơn. Bà hỏi thăm Cố Vân Thanh, hỏi đầu đuôi sự việc sau đó đến công ty tìm cha của Lâm Tuấn Kỳ kể hết sự việc kêu ông giải quyết Bạch thị...

8. Chương 8: Trẻ Thì Sinh Thật Nhiều Con

Lý Nguyệt Nguyệt chạy đến Lâm thị thì đi thẳng lên phòng chủ tịch. Mà ông chủ tịch sau khi nghe tin con dâu bị ức hiếp tại trường học thì giận đùng đùng đi đến Bạch thị.

- Bạch tổng, ông nên nhớ công ty ông đang là công ty con của tôi. Tôi giữ ông lại là cho ông con đường sống, đừng chạm đến giới hạn của tôi.

- Chủ tịch Lâm, thật ra là có chuyện gì ?

- Con gái của ông đến trường học ăn hiếp con gái tôi.

- Chủ tịch Lâm. Có lửa mới có khói, Lộ Lộ của tôi học ở trường cho quý tộc từ nhỏ, không lý nào hành xử như vậy...

Phải. Ông tin con gái ông. Nhưng ông nào biết đứa con mình nuôi nấng mười tám năm lại vì một người đàn ông mà đắc tội với nhân vật lớn ?

- Ý ông nói tôi không biết dạy con gái ? Tôi nghĩ chức tổng giám đốc của ông nên đẹp thì hơn. Nhanh thu dọn rồi rời khỏi Bạch thị.

- Chủ tịch Lâm à mong ông suy nghĩ lại... Tôi sẽ về dạy dỗ lại con gái tôi... Tôi phải nuôi sống cả nhà, mất công việc này cả nhà tôi phải chết đói...

- Vậy thì nói con gái ông bán thân kiếm tiền. Chẳng phải nó giỏi những việc này sao ?

Chủ tịch Lâm sải bước đi. Bỏ lại người đàn ông gào thét trong phòng làm việc.

Ở nhà. Bạch Ngọc Lộ vẫn thản nhiên ăn dọn. Giám đốc Bạch về đến liền gọi cô ta ra ngoài.

- Khốn kiếp. Mà đã làm gì để tao phải mất chức hả ?

- Con... con...

Bạch Ngọc Lộ khóc rống lên, dù sao cũng là trật chân và trầy xước nhẹ, tại sao lại thành ra thế này ?

- Mày cũng biết công ty từ lâu đã nằm trong tay Lâm Tuấn Phi, bây giờ mày chạm đến giới hạn của ông ta. Chúng ta phải ra đường cả lũ... Mày không phải con tao ! Cút ra khỏi nhà tao !

- Cha. Cha không được đuổi con, không được đuổi con...

Bạch Ngọc Lâm nào có nghe, hất Bạch Ngọc Lộ ra rồi bước vào trong, lát sau mẹ kế của Bạch Ngọc Lộ đi ra nhếch môi cười rồi ném vali bên cạnh Bạch Ngọc Lộ. Cô ta lang thang trên đường, nghĩ rất nhiều cách, lần này chỉ có thể đi tìm Cố Vân Thanh cầu xin cho cha cô ta được phục chức...

Mà lúc này Cố Vân Thanh bị Lâm Tuấn Kỳ ôm trong ngực không cho đi đâu. Hôm nay cô không nghe lời anh mới ra nông nổi thế này, anh làm sao không giận ? Ngoại trừ ôm cô thì không biết làm gì hơn.

- Tuấn Kỳ.

- Nói đi.

Anh nhắm mắt khẽ vuốt lưng cô.

- Anh cho em đi học có được không ?

- Chẳng phải anh nói là ở nhà sinh con cho anh sao ?

- Chúng ta còn trẻ...

- Trẻ thì sinh thật nhiều con. Nói xem ? Năm sau anh đảm nhận chức chủ tịch Lâm thị, nếu bây giờ có thai thì năm sau sẽ sinh, anh lấy mẹ con em làm lẽ sống, động lực cho anh kiếm tiền nuôi bà xã là em.

Anh mở mắt ra cười nhìn cô. Cô đỏ mặt rúc vào lòng anh. Không làm gì cả mà đòi sinh con, cô thử anh một năm qua rồi, cũng nhiều lần thách thức sự kiên nhẫn của anh nhưng anh cứ tắm nước lạnh, đúng là khúc gỗ.

Anh đương nhiên là ngay lúc này muốn ăn cô, nhưng chân cô đang bị đau nên anh để hôm khác mới tiến công. Nhất định phải bắt cô sinh con, nếu không thì cô sẽ đòi đi học...

9. Chương 9: Lần Đầu Tiên (1)

Cô rúc vào lòng anh, ngửi mùi hương đàn ông trên người anh sau đó nhắm mắt ngủ, mặc kệ, ở nhà cũng tốt, sinh một đứa con để làm bạn những khi chồng đi làm, sau đó xây dựng một tổ ấm thật chắc chắn bền vững cho bé cưng lớn lên trong sự yêu thương của cha mẹ và mọi người xung quanh. Nghĩ đến đó lòng cô lâng lâng vui sướng, có một đứa con, sinh con cho người đàn ông mình yêu, sống cùng nhau hạnh phúc thì còn gì hơn chứ ?

Nghĩ được một lúc thì ngủ thiếp đi, anh ôm chặt cô vào hôn lên môi cô sau đó cũng ngủ. ‘Bà xã, đợi khi em hết đau sẽ ăn em không còn một mảnh vụn, chờ đó’.

Sáng hôm sau anh đến trường rút hồ sơ của cô, còn cô ở nhà ngồi trong phòng khách chờ anh. Bạch Ngọc Lộ sẵn sả bước vào đứng trước sofa.

- Vân Thanh. Tôi chấp nhận là tôi sai, cô hãy nói chủ tịch Lâm phục chức cho cha tôi, trong nhà chỉ có cha tôi kiếm được tiền nuôi sống cả nhà. Cầu xin cô...

Cố Vân Thanh nhếch môi cười, đùa sao, hại cô ra nông nổi này, làm cô bị người chồng khó tính kia bắt ở nhà, không biết ngày nào giờ nào sẽ bị giải quyết...

- Lúc đầu cô đã biết sẽ có ngày hôm nay ?

- Phải... Lúc đó tôi nghĩ hai đường, một là hiện tại, hai là Tuấn Kỳ sẽ rời bỏ cô...

- Nếu cô biết có ngày hôm nay tại sao hôm đó lại làm như vậy ? Cũng chẳng phải vì cha cô kiếm không được tiền nên cô mới đến cầu xin tôi ? Bạch Ngọc Lộ, trên đời này không ai hơn ai, hôm nay người cô chọn

vào là cả nhà Lâm gia chỉ mất đi Bạch thị, hôm sau thì sao ? Mất đến mạng à ? Tôi không biết nhân từ làm thế nào.

- Vân Thanh. Dù sao bây giờ cô cũng có được Tuấn Kỳ, hãy bỏ qua cho tôi...

- À. Tên tôi không phải để cô gọi, cũng đừng gọi tên chồng tôi thân mật như vậy. Người đâu tiền khách !

Cô kêu người làm trong nhà đuổi Bạch Ngọc Lộ về. Mẹ anh đứng trong bếp nghe hết tất cả, khá lắm con gái, đúng là không chọn nhầm con dâu...

- Vân Thanh...

- Dạ ?

- Ăn trái cây đi, rất tốt cho sức khỏe.

- Cảm ơn bác.

- Phải gọi bằng mẹ, người một nhà, không cần khách sáo, ăn rồi thì cô cậu mau sinh cháu nội cho tôi.

- Con sẽ cố gắng.

Anh từ bên ngoài bước vào, đi đến bên cô hôn lên má, cô mỉm cười...

- Bà xã. Chúng ta về phòng thôi.

- ...

- Bà xã.

- ...

- Cố Vân Thanh !

- Dạ ?

- Anh kêu em nãy giờ tại sao không trả lời ?

- Ai là bà xã của anh ? Em còn chưa lấy anh đó.

- Vậy bây giờ lấy anh đi.

- Em vẫn chưa đồng ý đâu !

- Hừm. Đừng gọi tên chồng tôi thân mật như vậy.

Anh giả giọng yếu điệu, cô đỏ mặt đứng lên đi khắp khiêng lên phòng. Anh thấy cô đi vô cùng ảo não, bước đến bế cô lên phòng.

- Vân Thanh.

- Dạ ?

- Anh muốn... ăn...

- Vẫn chưa ăn sáng ?

- Ăn em. Chính là muốn ăn em, để em sinh con cho anh...

Cô đỏ mặt rúc vào ngực anh, anh cười tà đặt cô xuống giường, hôm nay trời đẹp, không ăn được cô thì rất uống phí...

10. Chương 10: Lần Đầu Tiên (2)

Anh nằm đè lên cô. Áp môi mình xuống môi cô hôn cuồng nhiệt, cô hôn đáp trả anh, vòng tay qua người ôm anh. Anh xoa nắn bộ ngực đầy đặn của cô, anh hôn đến cổ, ngực, ngậm lấy nụ hoa trước ngực không ngừng bú mút. Mà cô nằm bên dưới đã ướt át lắm rồi, cảm giác bây giờ của cô là vô cùng thoải mái và sung sướng.

Tay anh lần mò vào quần cô, cảm thấy cô đã ướt át lắm rồi. Anh hôn lên ngực cô một cái sau đó cởi quần áo đưa vật nóng bỏng vào cơ thể cô. Cô khẽ chau mày. Anh lo lắng hôn lên tóc cô.

- Bà xã. Thả lỏng ra. Em cứ như vậy anh sẽ chết mất !

Là do của cô quá khít, quá hấp dẫn anh, nếu cứ như vậy thì anh có thể bắn vào bất cứ lúc nào...

Cô vì đau đớn mà rơi nước mắt, anh hôn lên nước mắt của cô, nhẹ nhàng cử động.

- Bảo bối. Ngoan, đừng khóc...

- Rất đau.

- Anh biết. Sau này sẽ không như vậy nữa.

Cô gật gật đầu, anh bắt đầu cử động mạnh và nhanh hơn.

- Tuấn Kỳ. Nhẹ một chút... Em... em không chịu nổi... Tuấn Kỳ... ưm... anh đừng thô bạo quá... Tuấn Kỳ...

Anh hoàn toàn không nghe thấy, tiếp tục làm, nhưng đến khi cô gần lên đến đỉnh điểm thì anh lại rút ra ngoài.

- Đáng ghét !

- Nói là em muốn anh. Anh liền để em sung sướng.

- Không.

- Nói đi mà.

- Tuấn Kỳ. Em muốn anh, đừng làm em lên trên mây rồi lại đẩy em xuống, cầu xin anh...

- Được rồi.

Anh tiếp tục làm. Lần này cô thật sự sung sướng. Từng đợt sóng tình ồ ạt kéo đến, trải qua không biết bao nhiêu lần, cũng không biết anh đã ướt mẫm nhiều bao nhiêu, chỉ thấy cô nằm trong ngực anh nũng nịu.

- Anh thật đáng ghét !

- Không đáng ghét làm sao 'làm' được em ?

Anh kéo trong tủ đầu giường lấy ra một chiếc nhẫn đeo lên tay cô. Cô nhìn chiếc nhẫn trước mặt sáng lấp lánh, hơi nghẹn nghẹn, nước mắt cô rưng rưng. Lâm Tuấn Kỳ thấy cô nấc nhẹ thì hoảng lên vuốt mặt cô.

- Bà xã. Em không thích à ? Anh đổi lại nhé ?

- Tuấn Kỳ. Em yêu anh.

Cô ôm siết chặt anh, hôn lên lồng ngực rắn chắc, anh vui vẻ vì câu nói của cô, cầm lấy chiếc nhẫn đeo lên tay cô, anh chìa tay anh ra, chỉ vào ngón áp út bàn tay trái.

- Bà xã. Em nhìn đi. Chúng ta có nhẫn giống nhau đó.

Cô gật gật đầu. Được rồi, không bại dưới tay người đàn ông này cũng rất uống phí.

Anh hôn lên bàn tay nhỏ bé của cô. Ngày mai đăng ký kết hôn, cô sẽ nhanh chóng trở thành vợ anh, anh sẽ trân trọng yêu thương cô, dành cho cô mọi điều tốt nhất...

11. Chương 11: Đăng Ký Kết Hôn

Cả đêm lại thêm mấy lần khiến Cố Vân Thanh mệt đến chết đi sống lại. Cô rút ra bài học cho chính bản thân mình, không được bỏ đói một con sói quá lâu, nếu không người bị thương chỉ có mình.

Sáng sớm anh thức giấc thấy cô mở mắt chau mày, anh lo lắng xoa đầu cô.

- Bà xã. Có chuyện gì vậy ?

- Rất đau.

Cô chỉ chỉ vào nơi hạ thân của mình, anh cúi người xuống xem, sưng đỏ một vùng, cũng làm không biết bao nhiêu lần còn gì...

Cô kéo chăn lên phủ kín đầu, anh mỉm cười kéo cô ra ngoài hôn lên vai cô.

- Đêm qua đã thấy, đã sờ, đã hôn. Làm cũng làm hết rồi, chỉ có con là chưa sinh thôi, em ngại cái gì ?

Cô đỏ mặt tía tai, đáng ghét, người này lại ăn nói như vậy.

- Dù sao cũng là lần đầu tiên...

- Vậy sau này chúng ta làm thật nhiều.

- Mới không cần.

- Nhưng anh cần.

Anh cười hôn cô, cô lúc nào cũng đáng yêu làm anh không muốn rời.

- Em ngủ thêm chút đi. Anh đến trường, lát nữa sẽ về đưa em đi đăng ký kết hôn.

- Tạm biệt.

Anh hôn lên vầng trán rộng của cô sau đó bước vào phòng tắm rồi đi học. Cô nằm trên giường suy nghĩ về tương lai. Cả nhà bốn người cô và anh cùng con trai con gái sống thật hạnh phúc. Hơn mười phút sau đó mẹ anh lên vào phòng ngồi xuống giường.

- Đau lắm hả con ?

Cô đỏ mặt cười cười. Mẹ anh nói tiếp.

- Lần đầu thì phải vậy. Sau này sẽ không đau nữa. Mà mẹ dặn này. Hôm nào nó muốn ấy thì mình phải kiên, nói hôm nay mệt hay không vui gì đó. Mà cũng đừng để nó chủ động nhiều quá, đôi khi mình cũng phải chủ động trong chuyện vợ chồng. Gặp tiểu tam thì giải quyết nhanh gọn, mẹ luôn ủng hộ con.

- Mẹ... đừng nói vậy mà.

Cô ngại lắm rồi. Mặt đã đỏ như tôm luộc.

- Da mặt của con gái mẹ mỏng vậy sao. Được rồi, con ngủ đi, lát nữa Tuấn Kỳ về đưa con đi chơi.

- Dạ.

Lý Nguyệt Nguyệt đi, cô liền nhảy vào phòng tắm. Lát sau cô mặc quần jeans và áo thun rất thoải mái. Cô xuống bếp ăn sáng sau đó ngồi trên sofa đọc tạp chí.

Lúc anh về đã là chín giờ. Thấy cô ngồi trong phòng khách đọc tạp chí tư vấn nước hoa thì vui vẻ đi đến.

- Bà xã. Chúng ta đi thôi.

- Đi đâu...

- Đi đăng ký kết hôn.

- Được.

Cô cười. Anh nắm tay cô ra xe chở cô đi. Tại cục dân chính, anh cùng cô ngồi ở ghế chờ. Hôm nay là ngày đẹp, nhiều người chen nhau đi đăng ký kết hôn, cô và anh đã chờ hơn ba mươi phút. Cô nóng nực mồ hôi ướt cả lưng. Anh nhìn thấy cô thở nặng nhọc, lấy sổ hộ khẩu nhà anh quạt cho cô.

- Hay là anh vào đó kêu họ làm cho chúng ta ngay bây giờ ?

- Cứ ngồi chờ. Em không sao.

Cùng lúc đó Châu Mỹ Na và Vân Hân Nhi đi xem anh trai của Châu Mỹ Na đăng ký kết hôn thì gặp cô và anh vội lại bắt chuyện.

- Anh Tuấn Kỳ. Anh đến đi đây làm gì ?

- Tôi đưa vợ đến đăng ký kết hôn.

Châu Mỹ Na nhìn sang cô, vẻ mặt lộ vẻ khinh thường.

- Cố Vân Thanh. Không ngờ cô lại câu được một con cá lớn như vậy.

- Chắc cô muốn kết cục giống như Bạch Ngọc Lộ ?

Cố Vân Thanh liếc mắt nhìn Châu Mỹ Na làm cô ta rùng mình. Vân Hân Nhi đứng một bên không dám nói gì cả...

- Anh Tuấn Kỳ. Vân Thanh cậy thế ăn hiếp em...

- Cô ấy muốn thế nào cũng được.

- Em nhớ không lầm hai người chỉ yêu nhau một năm. Tại sao lại vội kết hôn đến như vậy ?

- Làm sao đây ? Con tôi ở trong bụng mẹ được ba tháng rồi mà hôm nay mới đăng ký kết hôn. Chúng tôi còn phải chờ sau khi sinh xong mới tổ chức tiệc cưới.

- Có... có thai rồi sao ?

- Phải.

- Anh Tuấn Kỳ. Chúng em có việc bận, hẹn gặp anh hôm khác.

Vân Hân Nhi tạm biệt anh dắt tay Châu Mỹ Na đi, nếu còn ở lại không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Mà cô nghe anh nói chuyện mang thai ba tháng thì phì cười. Gì chứ, đêm đầu tiên là hôm qua. Hôm nay đã mang thai ba tháng. Người này thật là...

Một lát sau thì anh đưa cô vào nơi đăng ký. Cầm trên tay tờ giấy màu đỏ lòng anh vui vẻ muốn bay lên, trong hộ khẩu nhà anh đã có tên cô, từ nay về sau cô là của một mình anh !

12. Chương 12: Nơi Đó... Có Đau Không ? (h)

Hơn một tuần sau đó thì chân cô đã lành. Anh vẫn đi học bình thường nhưng về đến nhà lại ru rú trong phòng với cô.

- Bà xã. Anh đã chọn ngày rồi. Tháng sau chúng ta sẽ tổ chức đám cưới.

- Không cần đâu.

- Làm sao lại không cần ? Anh muốn cho cả thế giới biết em là người Lâm Tuấn Kỳ anh yêu thương, để em đi đến đâu cũng có người gọi một tiếng Lâm phu nhân. Vợ à, em chịu khổ nhiều rồi, anh chỉ cho em một hôn lễ làm sao đáp đủ những gì em đã vì anh.

Phải. Cô vì anh thích trẻ con mà ngay cả biện pháp tránh thai cũng bỏ qua mặc dù chỉ mới hai mươi tuổi, cô yêu thích tự do, không muốn làm mẹ quá sớm, nhưng anh quá thích trẻ con, cô đành phải sinh cho anh...

Cô bị anh làm cảm động. Mũi nghen nghen khóc nấc lên. Anh bị cô dọa sợ, ôm cô vào lòng hôn lên mắt cô.

- Được được. Không làm lễ cưới cũng được. Anh không ép em.

- Ông xã. Em thật sự rất yêu anh, từ trước đến nay chỉ có anh là tốt với em nhất, em không thể không có anh...

Vừa rồi cô kêu tiếng ‘ông xã’ làm anh vô cùng thích thú. Lại thêm ‘em thật sự rất yêu anh’, tâm trạng của anh lúc này bay bổng trên chín tầng mây, được rồi, Lâm Tuấn Kỳ hai mươi năm nay tự hào mình không bại dưới tay lũ đàn bà ngu xuẩn ngoài kia, bây giờ bại dưới tay cô gái nhỏ này, anh có chết cũng không ngờ được, bản thân lại yêu say đắm một cô gái.

- Bà xã. Anh cũng rất yêu em. Chỉ cần em vui vẻ là được.

Cô gật gật đầu, anh an lòng mà tính tới bước tiếp theo.

Anh lật người nằm trên cô, áp môi mình vào môi cô hôn ngấu nghiến, tay anh xoa nắn mạnh mẽ ngực cô, cô khẽ ưm vài tiếng làm anh càng thêm thích thú, anh cởi hết quần áo của hai người, trêu đùa trước ngực cô, để lại dấu hôn cả một vùng cổ. Cô sắp nhịn không được, nhưng anh vẫn cố ý trêu chọc không để cô được thỏa mãn.

- Tuấn Kỳ... em... em sắp chịu hết nổi...

- Thì sao ?

- Em muốn... em muốn anh.

- Muốn thì tự đến.

Anh bật dậy ngồi ở đầu giường, cô đắn đo một lúc sau đó cũng bật dậy vào lòng anh để anh được tiến sâu vào cô. Cô ngồi trong lòng để anh ôm và cử động, mỗi một cử động của anh đều làm cô muốn nổ tung ra, anh hôn lên ngực cô, khẽ cắn nụ hoa trước ngực, cô nắm tóc anh ép sát đầu anh vào ngực mình, cô không còn nhớ gì nữa rồi, lần này khiến cô mê mê.

- Tuấn Kỳ. Nhẹ một chút... anh làm mạnh quá... Đúng đúng, chính là chỗ đó... ưmmm...

- Bà xã. Em thích không ?

- Thích... A. Tuấn Kỳ, nhẹ một chút, nhẹ một chút... Em chết mất. Tuấn Kỳ !

Cô nhận thấy tiếng kêu của mình càng kích thích anh cử động mãnh liệt hơn nên ngậm chặt miệng lại. Anh từ trước ngực ngược lên thấy cô đỏ mặt.

- Bảo bối. Gọi tên anh, vì anh mà kêu lên...

- Tuấn Kỳ. Em... em chịu không nổi nữa... Tuấn Kỳ...

- Ngoan ! Anh yêu em...

Cho đến khi cao trào, anh xuất vào bên trong cô một luồng tinh dịch nóng hổi. Anh gầm lên một tiếng, đáng ghét, cô lúc nào cũng làm anh lên tận mây xanh, đúng là quá đỗi tuyệt vời.

Đêm đó lại thêm nhiều lần nữa, cô mệt lã người nằm trong ngực anh cười e thẹn.

- Ông xã. Anh nói xem nên đặt tên con là gì ?

- Ừm. Con trai là Lâm Tuấn Khôi, con gái là Lâm Vân Huyền. Được không ?

- Được. Em sẽ sinh cho anh thật nhiều con...

- Hai đứa là đủ rồi. Anh không muốn em mệt mỏi. Vợ à, bây giờ có lẽ anh nên cố gắng để em mang thai, năm sau có con, mẹ con em là lý do thích hợp nhất để anh có động lực kiếm tiền.

- Đáng ghét.

- Hôm nay anh mới biết là em rất có sức quyến rũ anh.

- Anh cũng vậy.

- Nơi đó... có đau không ?

- Một chút thôi. Không như hôm trước.

- Vậy thì được rồi.

Anh cười tà cùng cô triền miên suốt đêm. Anh đã quyết rồi, nhanh chóng có con để cô ngoan ngoãn ở nhà...

13. Chương 13: Áo Ngủ Tình Thú (1)

Sau cả đêm ân ái cô mệt lã không xuống nổi giường. Cô ngược mặt nhìn anh thay quần áo, sau khi thay xong, anh tiến lại đầu giường ngồi xuống.

- Hôm nay anh đến trường nộp báo cáo, một lát anh trở về đưa em đi chơi.

- Dạ.

- Ngủ tiếp đi.

Anh hôn lên trán cô, ôm cổ quần quít sau đó đi đến trường. Còn cô ở nhà mệt mỏi ngủ tiếp tục. Đến hơn ba giờ sau cô tỉnh giấc tắm rửa sau đó xuống phòng khách.

Lý Nguyệt Nguyệt vừa đi mua sắm về gặp cô liền rối rít.

- Vân Thanh. Mẹ vừa mua cho con vài cái áo ngủ. Lại đây xem.

Lý Nguyệt Nguyệt lấy ra. Váy ngủ đều là màu đen và mẫu rất đẹp, tất cả đều có một điểm chung đều là vải ren, nếu không mặc đồ lót sẽ thấy hết phần bên trong, Lý Nguyệt Nguyệt biết cô chắc chắn sẽ ngại mặc nên mua thêm vài bộ đồ lót màu đen đi kèm.

- Đàn ông sẽ không thích phụ nữ mặc đồ ngủ quá cũ kỹ, đồ ngủ của con không tệ, nhưng có điều là kín cổng cao tường, Tuấn Kỳ sẽ không thích. Lúc trước cha của Tuấn Kỳ yêu mẹ ở điểm quyến rũ, phải giữ chồng cho chặt...

- Mẹ. Không cần những thứ này, Tuấn Kỳ vẫn yêu thương con.

- Mẹ nói là cần. Ngay đêm nay con phải mặc, không mặc là xem thường mẹ.

Lý Nguyệt Nguyệt giận dỗi chau mày. Cố Vân Thanh bắt đắc dĩ gật đầu thỏa hiệp.

- Được rồi. Tối nay con sẽ mặc.

Lý Nguyệt Nguyệt hí hửng lên phòng. Cô đi ra vườn hoa mẫu đơn do cô và anh trồng. Lúc anh về nhìn thấy cô nâng niu bông hoa, những bông hoa muôn sắc màu đẹp không tả, mang hương thơm ngát cả vườn hoa. Cô tựa như bông hoa ấy, xinh đẹp kiều sa, làm anh lúc nào cũng muốn nâng niu chiều chuộng.

- Anh về rồi.

Anh bước đến ôm cô, hôn lên má cô âu yếm.

- Ông xã. Hoa chúng ta trồng ra hoa rồi, hương rất thơm...

- Giống như em vậy...

Anh xoay người cô lại, cúi đầu hôn lên cổ cô sau đó áp mặt vào hõm vai cô, cô cảm nhận hơi thở nóng của anh phả vào cổ mình, nhovn miệng cười.

- Anh bị sao vậy ?

- Ở trường có một số việc không thuận lợi.

- Là chuyện gì làm ông xã của em phiền não ?

- Không có gì. Được ôm em thì đỡ nhiều rồi.

Thật ra lúc này ở trường, hiệu trưởng nói kết quả học của anh có thể tốt nghiệp sớm hơn dự định. Anh không muốn đến Lâm thị làm việc, như vậy sẽ không có thời gian vui vẻ với cô.

- Anh lên phòng đi. Em cho anh xem cái này.

Không còn cách nào khác, cô đành dâng thân mình lên an ủi anh. Cô thấy may mắn vì mẹ anh vừa tặng cô nhiều đồ ngủ, hiện tại cô liền sử dụng.

Anh đưa cô lên phòng, cô để anh ngồi trên giường còn bản thân thì vào phòng tắm thay áo ngủ.

Cô nhìn mình trong gương, vải mỏng thấy cả người bên trong, cô có mặc áo lót, cũng xem như thách thức anh đi...

14. Chương 14: Áo Ngủ Tình Thú (2)

Cô kéo cửa phòng tắm, hít một hơi thật sâu sau đó bước ra đứng trước mặt anh.

Anh nhìn thấy cô, lòng nổi lên lửa dục, chết tiệt, lại quyến rũ anh, áo ngủ cô mặc hình như là mới mua, nhìn thấy được cơ thể bên trong trừ những vùng kín. Anh thở gấp sau đó kéo cô lại.

- Ở đâu ra cái áo ngủ này ?

Anh khàn khàn giọng nói với cô. Cô mỉm cười dụ tình đáp.

- Lúc này mẹ mua cho em rất nhiều áo ngủ thế này. Còn nói là anh sẽ rất thích...

- Chết tiệt !

Anh găm lên một cái, đem cô đặt dưới thân không ngừng triển miên. Mà cô ở bên dưới thì cảm lòng, nơi đó lúc đầu thì hơi đau, nhưng bây giờ lại đau hơn nữa.

Sau khi anh ăn no thì nằm sang một bên, vươn tay lấy cái áo ngủ đã cởi ra của cô xem, quả thật không tệ, hay là sau này bắt cô mặc thế này khi ở trong phòng cùng anh ?

- Nói em nghe, anh buồn phiền chuyện gì ?

Cô đặt tay lên lồng ngực anh cảm nhận nhịp tim đang đập. Khẽ mỉm cười, anh hôn lên tóc cô.

- Chỉ là một chuyện nhỏ. Tại sao em lại quan tâm như vậy ?

- Anh không vui thì em cũng không vui, chúng ta đã là vợ chồng rồi, quan tâm nhau là lẽ thường tình...

- Sau khi tốt nghiệp sẽ vào Lâm thị, thời gian bên em không được nhiều...

- Anh nói em mới nhớ. Sau khi anh tốt nghiệp, em sẽ xin vào Lâm thị làm ở bộ phận thiết kế...

- Làm thư ký riêng cho anh ?

- Anh trả công em thế nào ?

- Tiểu nhân không có gì báo đáp, chỉ biết dâng tắm thân này cho bà xã đại nhân.

Cô phì cười ôm chặt anh, người này lúc nào cũng đáng yêu như vậy cả.

- Làm thư ký riêng cũng được. Nhưng không được để mọi người biết mối quan hệ giữa em và anh.

- Tại sao lại như vậy ?

- Công tư phân minh, nếu em vừa vào đã làm thư ký riêng của chủ tịch mọi người sẽ nghĩ anh thiên vị em...

- Em không biết đó thôi. Lúc trước khi cha vừa đảm nhận Lâm thị, cha lập tức bắt mẹ đến làm thư ký riêng, mà mẹ không làm gì cả, chỉ ngoan ngoãn ngồi trên sofa đọc sách lên mạng...
- Em muốn ở cùng anh. Nên sẽ đến công ty làm việc cùng anh. Được không ?
- Tốt nhất em không được làm việc nặng nhọc. Chỉ được làm theo yêu cầu của anh.
- Em biết rồi.

Anh chỉ tay vào mặt mình, cô hiểu ý hôn anh một cái thật kiêu.

- Anh đưa em đi chơi.
- Hôm khác đi. Hôm nay em rất mệt.
- Anh xin lỗi. Là lỗi của anh, anh không nên quá mạnh bạo.

Cô mỉm cười vùi đầu vào ngực anh như chú mèo nhỏ, một lát sau cô ngủ say, anh vỗ nhẹ lưng cô sau đó cũng ngủ. Sau này đến Lâm thị, không biết bao lâu mới được ôm cô thế này...

15. Chương 15: Ra Trường

Hơn bốn tháng sau, anh đến trường nhận bằng tốt nghiệp. Được xúng tên trên sân khấu với kết quả tốt nghiệp loại xuất sắc, anh cầm lấy bằng tốt nghiệp, đám phóng viên bao quanh anh...

- Lâm thiếu gia, xin cậu nói một chút về cảm xúc của cậu..
- Lâm thiếu gia. Chẳng hay cậu đã có bạn gái chưa ?
- Lâm thiếu gia. Sau này cậu sẽ đến Lâm thị làm phải không ?
- Lâm thiếu gia...
- Lâm thiếu gia...

Anh đau đầu chau mày lại.

- Tôi xin phép không trả lời những câu hỏi ngu xuẩn này.

Anh sải bước đi về nhà, bước vào phòng, trong lòng chỉ muốn thấy bóng dáng cô nhưng cô không có ở đây. Anh lại chạy xuống phòng khách tìm Lý Nguyệt Nguyệt.

- Mẹ. Vân Thanh đã đi đâu ?
- Con bé nói nó muốn đi thăm mộ cha mẹ nó.

Anh nhanh chóng ra xe chạy đến khu mộ, nghe cô nói mộ của cha mẹ cô ở khu nghĩa trang nằm trong khu mộ Cổ gia...

Anh đến nơi, thấy cô đang đứng trước hai ngôi mộ. Anh tiếng đến gần sau cây cột.

- Cha mẹ. Con bây giờ rất hạnh phúc. Tuần Kỳ rất yêu thương con. Cha mẹ không cần lo lắng cho con.
- Vân Thanh.

Cô đang nói say mê, anh bước đến ôm lấy cô.

- Sao anh lại đến đây ?
- Mẹ nói em muốn đi thăm mộ.

Cô nhìn vào mắt anh, đôi mắt đầy lo lắng, cô cười ôm anh.

- Em cũng không có rời khỏi cuộc sống của anh, anh lo cái gì.

- Làm sao không lo cho được. Em là tất cả của anh...

- Chúng ta về thôi.

Anh cúi đầu trước mộ cha mẹ cô sau đó ôm cô ra về. Trên đường đi không ngừng trò chuyện, chẳng mấy chốc đã đến nhà...

Anh đưa cô về phòng, ôm cô trong ngực, anh ấp áp.

- Anh tốt nghiệp rồi.

- Em cũng có thai rồi.

- Em nói cái gì ?

- Em có thai.

Anh mừng quýnh nhảy dựng lên. Vội vàng vạch bụng cô ngấm giá.

- Anh không thể tin được cái bụng nhỏ này lại chứa con của anh.

- Em cũng không tin. Lúc nãy bác sĩ nói em có thai, còn chiếu cho em xem cục cưng đang lớn dần trong bụng em.

- Vợ à. Hay chúng ta làm một chút vận động, sau này em sinh con thì biết khi nào mới được âu yếm em ?

- Không được...

- Anh sẽ nhẹ nhàng.

Anh để cô nằm nghiêng một bên, bắt đầu cuộc kích tình nhẹ nhàng chưa từng có...

Sau khi ân ái xong, cô nằm trong ngực anh nhẹ cử động.

- Đứng động. Rất đau đó.

Anh đưa tay xoa bóp vùng eo của cô, lại xoa cái bụng nhỏ.

- Em ngủ đi. Anh đi nói chuyện với cha...

Anh để cô nằm giữa giường, đắp chăn lại cho cô sau đó nói chuyện với chủ tịch Lâm.

- Cha.

- Tuần sau đến Lâm thị đảm nhận chức chủ tịch.

- Vâng.

- Con chọn thư ký chưa ?

- Thư ký là Đàm Linh, thư ký riêng là vợ con...

- Khá lắm. Cha nào con nấy.

Chủ tịch Lâm vỗ vỗ vai anh cười. Người phụ nữ của mình phải trối bên cạnh mình...

Sau đó một tuần, anh nhận chức chủ tịch Lâm thị. Về đến nhà, nhìn vợ yêu nằm trên giường vẫn còn ngủ anh hôn cô.

- Lâm phu nhân. Ngày mai đến công ty làm.

- Chủ tịch Lâm. Bây giờ anh không đi làm sao ?

- Về xem em một lát rồi đi.

Anh cười hôn lên mũi cô, xinh đẹp như vậy làm sao anh nỡ rời...

16. Chương 16: Phu Nhân

Anh ở Lâm thị làm việc, bên cạnh có một Đàm Linh không ngừng quyến rũ. Hết lắc lắc cái mông tròn trước mặt anh xong lại cúi người để lộ bộ ngực to. Anh chán ghét không thềm để ý. Đùa sao, cho dù người này ngực to hơn cô, nhưng cô ngọt ngào biết bao nhiêu. Mông cô chắc chắn to hơn người này ! Ngày mai dắt vợ xinh đẹp đến công ty, vừa làm vừa ngắm.

Làm việc xong anh đi thẳng về nhà, cô lại ngủ, từ khi mang thai cô ngủ rất nhiều, bụng vẫn chưa thấy rõ.

- Bà xã. Ngày mai em nhất định phải đến công ty với anh, anh không thể không có em.

- Em hứa đã được chưa ?

- Được.

Anh ôm chặt cô, cúi xuống hôn lên cái bụng nhỏ.

- Tiểu tử. Ở trong này ngoan ngoãn không được hành hạ mẹ, nếu không cha sẽ trừng phạt con.

Cô mỉm cười xoa bụng, chờ mong con yêu chào đời.

Ngày hôm sau, anh cho người mang giường để cạnh bàn làm việc, anh đưa cô đến công ty, để cô theo sau lưng mình, cửa thang máy vừa mở ra, Đàm Linh đi đến nhìn anh bằng ánh mắt yêu thương. Cô nhìn thấy ánh mắt ấy, cất giấu phần nộ trong lòng...

- Tuấn Kỳ. Anh chuẩn bị giường ở trong phòng, có phải là muốn... cùng em...

- Áo tưởng.

Anh ôm lấy cô, để Đàm Linh được thấy cô rõ ràng. Cô chìa một tay ra nở nụ cười.

- Đây là thư ký Đàm sao. Chào cô. Tôi là thư ký riêng của Tuấn Kỳ và cũng là phu nhân của anh ấy.

Đàm Linh cứng người, phu nhân ? Anh ấy chưa có vợ mà ? Người này ở đâu ra ?

- Vị tiểu thư này. Chẳng hay cô nhầm rồi. Vợ tương lai của Tuấn Kỳ là tôi...

- À. Thì ra là như vậy. Tuấn Kỳ, muốn có vợ bé cũng không thềm hỏi vợ lớn một câu...

- Nào có. Vợ à, anh chỉ có một mình em thôi.

- Vậy thì tốt.

Anh ôm cô vào phòng làm việc. Cô quay lại nhìn Đàm Linh nhếch môi cười. Đáng ghét, vợ tương lai ? Ở đây là vợ chính thức, danh chính ngôn thuận.

Anh ôm cô vào phòng làm việc, đặt cô trên đùi ngồi ở ghế tổng giám đốc. Khẽ xoa bụng cô. Đàm Linh bên ngoài mang cà phê đi vào. Nhìn thấy anh âu yếm cô lòng náo nức đi ra ngoài. Người anh yêu chỉ một mình cô. Không ai thay thế cô được...

17. Chương 17: Lâm Vân Huyền (end)

Theo dự định thì hơn tám tháng sau, cô hạ sinh một bé gái trắng trẻo xinh đẹp. Anh yêu cô mỗi lúc một nhiều, đòi hỏi về tình dục của anh ngày một cao. Cô chỉ còn cách để anh tùy ý giải quyết mình. Rất may là em bé ngoan ngoãn không quấy rầy cha và mẹ.

Anh đưa cô đi Hàn Quốc du lịch, cô muốn xem hoàng cung thời Chosun. Nhưng đến nơi thì luôn bị anh ăn sạch khiến cô không có sức tham quan.

- Ông xã. Còn hai ngày thôi. Anh đưa em đi tham quan, đêm về thế nào cũng được...

- Không được đâu vợ à. Chúng ta phải cố gắng sinh cho Huyền Huyền một đứa em trai.

- Về nhà rồi sinh cũng được mà. A. Lâm Tuấn Kỳ !

Anh va chạm cô mỗi lúc một mạnh. Đến phút cuối cùng anh lại cho vào bên trong cô một luồng tinh dịch ấm nóng. Con trai của họ...

Mà ở nhà, Lâm Vân Huyền quấy khóc làm ông bà nội đau lòng thương cháu nội ngoan...

Thời gian trôi nhanh. Lâm Vân Huyền mỗi ngày một lớn. Hôm nay cô bé đi lòng vòng trong vườn. Nhìn thấy cha ôm mẹ đứng ở vòm hoa mẫu đơn. Cô bé chạy lại níu váy mẹ.

- Mẹ, mẹ sinh cho Huyền Huyền một em trai có được không ?

Cô ngồi xuống ngang bằng con gái bé nhỏ khẽ mỉm cười.

- Vậy nếu mẹ sinh. Huyền Huyền sẽ trông em cho mẹ nhé ?

- Vâng ạ. Mẹ sinh em trai cho Huyền Huyền nhé.

- Được rồi.

Lâm Vân Huyền cười híp mắt. Mà anh đứng ở trên nghe cô đồng ý với con gái thì mừng quýnh lên. Vội vã mang cô lên phòng.

- Bà xã. Chúng ta sinh thêm con trai thôi !

‘Vân Thanh. Cả đời này, em là bông hoa mẫu đơn đẹp nhất mà anh nâng niu trong tay không thể buông bỏ...’

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-mau-don>